

PEST, 1858.

41. szám. II. Félév.

NOVEMBER 4.

A kétféle igáról.*)

(Egy fejsze-vágás azon nagy fába, melyet mindnyájan mozgassunk.)

Az Ur Jézus Krisztus csilhatlan szavai: „Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelid vagyok s alázatos szívű; és megtaláljátok lelketek nyugalmát.“ (Máté 11, 29.) Csak is ő szólhatott így a világhoz; mert ő alapította meg az örök élet igazságait, melyeknek senki ellen nem mondhat. Ő tanított meg arra, hogy kell a hitet jó cselekedetek által gyümölcsössé tenni; ő tanítá a keresztnek egyedül üdvözítő tudományát; ő hirdetteti ezt világ végeig a kath. anyaszentegyházban, mely egy, szent, közönséges, apostoli. Ő benne s általa bírjuk mi a hitelesség törhetlen pecsétjét, mely alatt az anyaszentegyház nem hibázhat. Ki volna e szerint más, a ki fölött a Jordán partján e szavak hallatszottak mennyből: „Ez az én szerelmes fiam, kibem nekem jó kedvem telt, őtet hallgassátok!“ ki volna más, mint Jézus Krisztus, az Isten fia, világ Megváltója! — Ki ne ismerné őt imálandó szent nevével? Hiszen a pogány történet is azt jegyezte föl róla, hogy nagy proféta vala; a pogány százados meg — tehát ellensége, egyenesen kimondá: hogy valóban Isten fia volt. Mégis az ő igája, melyet ő maga gyönyörűnek, az ő terhe, melyet könnyűnek mond,

a keresztények között sem egészen ismeretes. Igája a mennyei Atya parancsolatai, terhe a kereszt. Az elsőről azt mondja: az az én apám, anyám, testvérem, rokonom, barátom, a ki beteljesíti az én mennyei Atyám akaratát. A másikról pedig: a ki föl nem veszi keresztjét s nem követ engem, nem méltó reám. Mély értelmű titkos szavai ezek az üdvösségnek; ugyanannyi jó mag elhintve az isteni magvető, Jézus Krisztus által, hogy gyümölcsöt hozzanak. A szántó-vető emberek is úgy okoskodnak, hogy a legjobb magot rakják félre vetnivalónak; ugyan mért teszik azt? talán az által akarják helyreütni a föld roszaságát? Bár ne esalatoznának! de a műveletlen földben a jó mag is elvesz, semmivé lesz. Innét lehet magyarázni: mért nem ver gyökeret az Isten igéje, mely az új szövetségben is majd két ezer esztendő óta vettetik már, sok sok — szívben? — Ur Isten! hová lesz az a sok munka, az a sok feláldozás, melyeket papjaid soha nem kiméltek? A hivek sem fognak kimaradni a számadásból az ítéletnél. Mi egy gira, egy kis pénz magában? csak valamivel több a semminél; mégis nem kérte-e azt számon kamatostól az Ur? Mi egy szem a bevetett telekben? mégis ha azt a szemet készakarva tapodtad el, úgy hogy kalászt nem hozhatott, számot adsz érte, szigorut. És ha szived egészen parlag marad: nem gyujtatja-e meg rajta az Ur az elszaporodott gazt, hogy a természetlen szív önnön lángjában hamvadjon el? Azt mondjuk továbbá: nem minden idő alkalmas egy, vagy más munkára; így hallogatjuk, hogy majd a kora, majd a késő aratás hasznosabb; — minden az Isten áldásától

* Különösen az ezévi sept. 19-én tartott kékkeői nagy bucsu viaszfaló emlékének szentelve.

függ. Egyébiránt az anyaszentegyház, mint mennyei magvető-intézet ellen így sem lehet panasza senki-
nek; mert az nem ismer szünidőt. Hogy bebizonyítsa
kifogyhatlan szeretetének munkásságát: azok előtt, kik-
nek netalán rendkívüli megtérésre van szükségök, ke-
gyelmi forrásokat nyit, bucsunapokat hirdet s ajánl,
hogy megismerje mindenki az isteni látogatás idejét,
és megtanulja, eme szavaival: „Vegyétek magatokra
az én igámat, s tanuljatok tőlem, mert szelid vagyok
s alázatos szívű, és megtaláljátok lelketek nyugalmát,
különösen mire int Jézus? — Hogy az ő igája kel-
lemes, s terhe könnyű; a bűn igája pedig
borzasztó, s terhe elviselhetlen.

Fölfördült, elemeiben megzavart világot élünk. A
bűn mindenütt rendet bont, törvényt szeg, féket szag-
gat. Hogy virulhatna ott a szép természet, hol az iszap
uralkodik s eltemet mindent! Hogy ékeskednének ott a
keresztényi jeles erkölcsök, hol a bűn gyári gőz mód-
jára büzsít minden hajlékot! A keresztények a Szent-
lélek templomai: hányadán van szíveikben az Isten or-
szága? Vagy nálunk sincs már kellő becase az erény-
nek? Tudjuk meg tehát mindenek előtt, hogy ez az egyet-
len oklevél, mely mindenütt elfogadtatik; s a kinek
birtokában nincs ilyen, az czél nélkül hasztalan vándorol,
hasztalan kergeti saját változékony árnyát; ké-
sőbb-utóbb fenakad a bűn törén, s úgy jár, mint a sza-
bad madár, mely midőn az egész mező nyitva neki, a
sövény alá hintett kevés esalékony polyvára száll, s
törön akad. Ki nem látott volna már ily, ugy szólván,
mindennapi esetet, — egy, végveszélyében hánykodó
madarat a hurkon? És mégis mily csekély azok száma,
kik e kiesinyben is szívreható látványt alkalmul hasz-
nálnák föl egy kis gondolkozásra a bűn állapota föl-
lött, mely nem más, mint az emberi szabadság legfőbb
gyalázata, mint az isteni észnek megvetése, s esufos
rabsága az akarathoz! A bűn — mondja sz. Ágoston —
olyan semmi, mely magához hasonlónak, azaz semmivé
teszi az embert. Krisztus Urunk magában nem ismer-
hetvén a bűnt, annak büntetéséből határozta meg ször-
nyű voltát. S hogy bebizonyítsa, mily nagy volt az
ember büne Istene ellen: saját véré tette a másik mér-
legre, hogy senki se kételkedjék többé a bűn iszonya-
tosságáról, s ne merje azt mákszemnyi érdemével men-
tegetni. Jézus keresztszántása az emberi-nem büneinek
ítélete. Mutassatok embert a világ annyi milliói közt,
a ki az elkárhozottért véré tontotta volna? E sze-
retetet nevezi Jézus a maga gyönyörű igájának
s könnyű terhének.

Vannak az ugynevezett nem legjobb embereknek
is józanabb magukba-szállásra intő pillanatjaik, midőn
például vagy a kezeszfára szivesebben találtak nézni,
vagy valami kedves emberöket vesztek el, vagy ök
magok esnek súlyos nyavalyába; ilyenkor az élet meg-
jobbítására ezélő eltökélések ébrednek a szívben, s
talán föl is sohajtanak magukban: oh bár most talál-
koznék egy elkárhozandó lélek, a kiért magamat fölál-
dozhatnám, mily szivesen mennék érte a halálra is!
Szerencsétlen! te vagy az magad, te vagy az elkárho-
zandó lélek; de a fától nem látod az erdőt. A bűn el-
vakítja lelki szemeid világát, hogy meg ne borzadj sa-
ját undokságon; a gonosz szellem incselkedik körül-

led, és szemképrázattal hol ide, hol oda tereli figyel-
medet, csakhogy annál vétkesebben szórakoztassa el-
medet: s még imádságodban is esalfa, mulandó képeket
mutogat, csakhogy azt is lélek nélkül s tunyán végezd.
Oh ha jönnek ily áldásos perczek, az Istenért! ébren le-
gyünk. Jussanak eszünkbe a Jézus két oldalán fűgött
latrok; ezek közül Dismást, a jobb oldalit, egy, Jézusra
vetett szánó pillantás, egy sohaj: „Uram! emlékezzél
meg rólam, ha országodba jövendsz,“ biztosítá örök
boldogságáról; míg a másikat egy lenező kevély pil-
lantás, egy gunyos szó örök pokolra taszítja. Tehát csak
egy percz kívántaték arra, hogy két ember közül egyik
is, másik is külön utra térjen; hogy az egyik éljen, a
másik szörnyű halállal lakoljon. Ily üdvárasztó per-
czekkel kínál minket minden teljes bucsuengedélyvel
fölrüházott szenthely, kápolna, egyes kereszt, vagy
kalvária. Oh csak aztán valakit meg ne ejtsen az ör-
dög, a ki soha sem alszik, de mint dühös oroszlány pré-
dáért szaglálkodik az emberek között; hogy netalán a
világ előtt jó szándékot fitogtatván, belül vétkes ön-
érdeket tápláljon. Mert sokan mentek már bucsura
a nélkül, hogy a kitűzött szent czél szerint lelkök visz-
szanyert nyugalmával tértek volna haza. S mi okozhat
ily nagy lelki kárt? Az emberi multságvagy, a hiúság,
kandi bámészködés; miből aztán közönségesen az szo-
kott származni, hogy vak vezetvén világtalant, mind
a ketten verembe esnek. De folytassuk a két la-
tor történetéből kivont tanulságot.

Arról van ugy-e közöttünk a szó, hogy a Jézus
igája kellemes, terhe pedig könnyű? Ha ezen igát s
terhet ő kivüle senki fia föl nem vette s nem viselte
volna: alig ha betudnók bizonyítani állításunkat. De ha
az ő igája s terhe nem volna emberek vállaira való:
ő is alig ha nevezte volna azt édesnek, könnyűnek. Jé-
zus azonban nem jöven másért, csakhogy, a mi elve-
szett, fölkeresse, nem is akarta azt, hogy neki szolgál-
janak, hanem hogy ő szolgáljon másnak. E szolgálatot,
üdvösségünk illetén keresését mondja ő gyönyörű
igának s könnyű tehernek. Ugyan vizsgáljuk meg, a
mi, gyarlóságok által korlátozott fölfogásunk szerint
olyannak találjuk-e mi is a váltság nehéz munkáját?
Ő de minek merülnék én ilyen elmélkedésbe? Már csak
fölteszem, hogy e lapok minden olvasója látott életében
kalváriát; s ha oda fölment, csak nem hagyott egy
statio-képet sem megtekintetlenül. Mi van azokon le-
festve? A kimondhatlan kinszenvedés Jézus vérével.
Minden képen új neme, új alakja a gyötrelmek egész
addig, míg önkénytelenül is könybe lábadó szemek
előtt maga az Ur Jézus függ a magas keresztfán. Ezt
nevezi ő könnyű tehernek; pedig háromszor is lero-
gyott alatta, ugy annyira, hogy a zsidók cirenei Si-
mont kényszeríték, mint Jézusnak titkos jó barátját,
hogy segítse. És ő mégis könnyű tehernek nevezi a
keresztet, s gyönyörű igának azon szeretetet, hogy
meghalhatott büneinkért. Lám, nekünk, távol le-
gyen — mintha másokért kellene szenvednünk, vagy
meghalnunk: csak az kívántatik tőlünk, hogy saját
büneinknek haljunk meg, hogy csak azoknak ne él-
jünk. Mégis, mégis — mily kevesen hagyják el a meg-
szokott bűnt, mely az emberben második természet-
lesz, s ugy szólván, csak akkor szünik meg, mikor az

élet. „Jaj neked Korozaim és Betsaida (minden város és falu)! ha ilyesmik Tyrus- és Sidonban történnék vala (hogy nem Jónás, de Jézus maga predikál), azok hamut szórna vala fejökre, s úgy tartanak bünbánatot. — És mink, kiknek az evangélium hirdettetik, és mink, hogy érezzük magunkat a Jézus édes igája alatt? Vagy talán még el sem határoztuk azt igaz és eltökélt akarattal szívből hordozni? — Ugy szent Pál apostol szerint ha vele nem szenvedünk, vele nem dicsőítettünk; ha vele meg nem halunk, vele együtt nem élünk; ha vele nem türrünk, vele csakugyan nem is országunk (Rom. 8, 17.). Istennek rendkívüli kegyelméből a Jézussal keresztre feszített gonosztevő is elismerte ezt; azért látjuk őt Jézushoz fordulva s kérve, hogy vele országolhasson. A mi megadatott egy latornak, csak tőlünk sem fog megtagadtatni? gondoljuk fenhéjázó elmével. Ki tudja? Nem mindig azé a dicsőség, ki legnagyobb hangon kiáltozza: Uram, Uram! A jerusalemi farizeus is így esalatkozott, s a szegény publikanus elragadta előle mély aláztatosságával a mennyországot. Az Úr Jézus azt vallotta mindennapi eledelés dicsőségének, ha mennyei Atyja akaratát beteljesíté. S mi a magunkét, vagy egymásét fogjuk-e keresni? Oh így homlokegyenest ellenkezünk Urunk s Mesterünk tanításával, ki a kereszt viselésére saját imádató példájával serkent, midőn mindannyiszor mintegy megszólal a keresztről a megátalkodott bűnösökhöz. Mihaszna indulnánk tehát el a tágas uton; nem bizonyítja-e Jézus, hogy az a kárhozatra visz? S nézzünk körül! Míg a félvilág vad tombolással koptatja a kárhozat széles útjait: alig látunk néhányat a keresztnek keskeny, de biztos ösvényén fölfelé haladni. Honnét és miért van ez így? Kétségbeestek-e az emberek az Isten irgalmáról? Vagy rettegik a kemény ítélőbíró igazságát? Mind a két eset arról győz meg, hogy megvetik a szelidség édes igáját, mely Jézusé, s viselik a bűnjármát eszök és hitök ellen. „Igazság minden parancsod, Uram!“ így sohajt Dávid a 119. zsoltárban; a bűn pedig legnagyobb igazságtalanság Isten ellen, ki az embert arra teremté, hogy neki szolgáljon és üdvözüljön.

(Vége következik.)

Sántha Mihály.

A fekete korsó.

Fehér kis ház előtt faragott kö-patka,
Összevetett lábbal ül rajta a gazda;
Széles nagy teste, és füst-okádó szája
Mutatják, hogy nincsen gondja a világra.
Most is csak azért ült a ház elejébe,
Hogy az átmenőket unalomból nézze,
Vagy hogy fogadhassa azok köszöntését;
Mert ebben találja fő gyönyörűségét.
Hisz' ő a falunak legelső gazdája,
S a szegényebbtől a köszöntést megvárja;
Sőt ha van, a ki ezt olykor eltéveszti,
Őt dörgő hangjával agyonra ijeszti:
„Hé! a kalap alatt talán sárga rigó van,
Hogy oly hetykén jár kend le s fel az utcában?
Oda sem perdit a jó hírű gazdának,

Mintha eleje kend volna a világnak.“
S jó, ha hallgatva a szegény elfut tőle,
Máskép nagyobb bajt is vehetne fejére;
Mert a kevély ember fellobban egy szóra,
S veszedelmes, mint a puskaporos tonna.
Márton gazda pedig kevélység dolgában
Szintén legelső a maga falujában:
Most is úgy pöfög ott, mint nap verején a
Hináros tó partján pöfeszkedő béka.
Ma jó kedvében van, csak azt dudolgatja:
„Hallod-e hé, Sára! holnap Márton napja.“
S ujjain sorolja a vendégek számát,
Kik estére bizton megtisztelik házát;
Előre úgy örült a sok köszöntésnek,
Mint szegény vak Laczi az egyik szemének.
El is jött az este, s a szokott vendégek
Márton ur házában összesereglenek;
S a hízog szónak nem lön hossza vége,
A ház-gazda feje csak úgy hizott tőle,
S mert a jó kívánat magában oly árva,
Vendégeit sorra pohárral kínálja; —
S nem volt egy lomha kéz, mely ki ne nyult volna
A kedvesen hangzó, szép biztató szóra.
Csendül a telt pohár, fölsívit az „éljen!“
„Köszönöm! — szól Márton bölintva kevélyen —
Csak vigan, uraim, van mit inni, enni;
Most ez egyszer nem kell a gazdát kimélni.“
Ezt kétszer hallani egy vendég sem várta,
Egyszerre hűz kéz is merített a tálba:
S lön pusztító láрма, lön egymást kínálás,
Poharak döntése, és villa-csikorgás;
Vigan folyt a munka „hála-adás“ nélkül,
S azután nagy ivás következett végül.
De nyílik az ajtó, s bekiált a szomszéd:
„Csenditenek, urak! kiki imádkozzék.“ —
„Majd elmegy, ha mondom — rival Márton gazda —
Nekünk most nines gondunk az imádkozásra:
A ki bolond, haljon! a ki okos, éljen!“
Így zugott a gazda hangosan, kevélyen.
S egy fekete korsót fogott a kezébe,
Fölemelte büszkén, magasan az égre,
S feledve, hogy Isten számadást vesz tőle —
Mint vészharang, a bűn így zugott belőle:
„Barátim! valamit mondok egypár szóban:
Ez évi szüretem itt van e korsóban;
A többit tudjátok, a jég mind elverte, —
Nincsen, mit köszönöm Istennek érette.
E keveset is csak magam mentettem meg,
Boritékot adva egynehány tőkének;
E bor tehát nem az Isten adománya,
S hogy neki köszönjem, azt csak ne is várja;
Magam tartottam meg — úgy igyunk belőle,
Hogy a magas ég is hirt vegyen felőle.“ —
E szóra a korsó, nyakától megválva,
Csörögve leloccsan a szoba-pallóra. . .
Mint a remegő tó, ha a szél megcsapja,
Talpig megborzad a kevély házigazda;
Kinos verejték kel halványult arczára,
Elejtett szavait alig ha nem bánja. . .
És hosszú csend után egy vendég megszólal:
„Kár volt megbántani az Isten ily móddal!“

A többi vendég is utána zúg : „Ugy van!“
 S ott hagyják a kevély gazdát ebadóban.
 — Mert szívességének, bár azt nem tetette,
 Istentelen szája az ízét elvette. —
 S mint árva kút-ágas a rideg pusztában,
 Ott áll elhagyatva, búsan a szobában :
 Ugy megkövetné a távozókat sorra, —
 Ugy szólna utánok — szólna ám, ha tudna!!

Kasztovszky László.

Az imádság ereje.

— Beszély. Folytatás. —

Igy mult el a tavasz, így a nyári időszak. Nem csak ünnepeken és vasárnapokon, hanem ha az idő és körülmények engedék, köznapokon is kimentek mindkét család tagjai a temetőbe. S minél inkább közelgett a nap, melyen gyermekeiket a szülői gondviselés szárnyai alól kibocsátva másokra kellett bízniok : annál többet beszélgettek a nevelésről, s Reményfiné annál aggodalmasabb lön.

Erényi ur szavához hiven leánykáját K. . . a zár-dába vitte; Reményfiné pedig fiát E. . . s ott egy rokonához adta. Ezután a két gyermek csak akkor láthatá egymást, midőn az iskolai év végeztével a szünnapokra szülőik által haza vitettek. A szeretet, melyet zsenge korukban egymás iránt mint testvérek éreztek, az elvállás által nem hiült, hanem inkább erősödött s fejlődött. Így történt, hogy midőn teljesen kiképezve visszatértek családi körükbe s elérék azon kort, melyben új életnevet válaszszanak, szülőik legnagyobb örömére egymásnak ajánlák kezöket.

Az eljegyzés után nem sokára egy szép tavaszi nap megtörtént a menyegző. Oly kedvező volt szemlélni, mint vezetni a deli termetű ifju az oltár számolyához mátkáját, ki, mint repkény a százados tölgyön, akként függött szerelmese karján. Leirhatlanul boldogoknak érezék magukat mindketten, midőn az egymás iránti szeretet szavait hangoztatták, s ujjajukat a feszületre téve egymásnak örök hűséget ígértek s ígéröket esküvel erősíték. S ki hitte volna ekkor, hogy e boldogság csak rövid ideig tartand? —

Tudjuk, mert a tapasztalás eléggé bizonyítja, hogy a kedély, hajlam, indulat, gondolkodásmód, szóval az egyéniség különféleségéhez képest ugyanazonegy könyv más, nem ritkán egészen ellenkező eredményeket szüül, habár tartalmát tekintve nem nevezhető is rosznak. Mit mondjuk az oly könyvekről, melyek a szavak válogatottsága, a kifejezések ezifrasága miatt alig érthető álokoskodásokat foglalnak magukban, s szerzőik által nem más czélra szánvák, mint a tévtanok terjesztésére s az igaz hitnek, ha lehetne, kiirtására?

Reményfi Geiza figyelmét ez kikerülte. Tanulmányi éveinek lefolyta alatt ő is, mint az ifjuság nagyobb része, különbség és válogatás nélkül olvasott össze-vissza mindent, a mi kezébe akadt. Ez okozta, hogy a mily épnek tünt fel testileg, ép oly romlott volt szellemileg; mit ő titokban tartott, sőt a vallásosság álarozát tette föl. Szorgalmasan megjelent a templomban nemesak

ünnepeken, hanem köznapokon is; olykor a temetőt is meglátogatá, egyrészt édes anyja iránti gyöngédségből, de főleg mert Magdust egész hévvel szereté: bizalmas körben nem egyszer nyilvánítá, hogy nála nélkül élete kopárabb lenne Sahara sivatagjánál. Arról pedig meg volt gyöződve, hogy bármennyire szeresse őt Magdus, még sem fogja kezét olyannak ajánlani, kinek vallás-talanságáról csak legkisebb gyanuja is van.

Néhány hónapra azonban az összekelés után letette az álarozot; az isteniszolgálatról különféle ürügyek alatt el-elmaradozott. Az eszes nő azonnal sejtette a dolog mibenlétét, gyanítá férje lelkének romlott állapotát; de egy darabig hallgatott, míg végre hosszabb ideig tartott kimaradás után, egy ünnep alkalmával, midőn épen a szent misére készültek s Geiza semmi jelet nem adá készületének, megkérdezé őt : hogy talán most sem akar velök templomba menni?

— Eltaláltad — viszonzá — hogy most sem, és ezután soha sem. Imádkozhatom én ide haza is; tudok én annyit, mint az a pap, minek menjek tehát én oda?

Az anya meglepetve nézett fiára, szeméit könyözön borítá el; fájdalomban nem vala képes csak egy szót is ejteni. A fiatal nő azonban erre már készen volt; szeliden és nyájasan ugyan, de egész erélylyel válaszolt :

— Kedves férjem! nem arról van itt szó, hogy imádkozhatol-e idehaza; mert hisz jól tudjuk, hogy Isten mindenütt jelen van, így mindenütt imádkható, mint aranszajú sz. János mondja : „uton, utfélen, háznál, piacon, műhelyben, munka közben, mindenütt lehet imádkozni; semmiféle helyet sem vet meg az Ur, csak szívünk legyen tiszta, és buzgóságunk őszinte.“ De látod, az egyház már helyzeténél fogva is legalkalmasabb arra, hogy ott elménket a mindenek Urához emeljük, és a közös istenitisztelet alatt, mint kinek-kinek saját belérzete bizonyítja, az összegyült sokaság buzgóságától áthatva önkénytelen is az Isten dicsőítésére s imádsásra indittatunk. Hát azt említsem-e, miként hódolatunk elfogadására Isten különösen a templomot választá: „Elválasztám és megszentelém e helyet, ugymond ő már az ó-szövetségben, hogy ott legyen az én nevem örökké, és ott maradjanak az én szemeim és szívem minden nap“, s hogy a mi templomainkban a kenyér színe alatt Jézus Krisztus állandóan jelen van? Azután, nem kötelességünk-e másoknak jó példát adni, Üdvözítőnk ama mondása szerint : „Ugy világoskodjék a ti világosságátok az emberek előtt, hogy látván a ti jócselekedeteiteket, dicsőítsék az Atyát, ki mennyekben vagyon“? Jó példával mégysz-e akkor elő, avagy nem inkább botránkoztatol-e, ha, föltéve, hogy idehaza imádkozol is -- mit alig hiszek el, Isten és az egyház parancsait, melyek az isteni szolgálaton való jelenlétre köteleznek, megveted? — Azon feleletedre pedig, hogy te ugys tudsz annyit, mint a pap, azért minek hallgatnál predikátiót, azt mondom : hogy ha többet tudnál is, mégis hallgatnod kellene; mert a lelkipásztorok sokkal jártasabbak, szakavatottabbak a vallás s egyház ügyeiben, mint te, vagy bárki más. Ők ugyanis a hit-tudományokban rendszeresen és alaposan kiképeztettek, s körükhöz tartozik magukat e tárgyban mind inkább és inkább tökéletesbiteni, hogy a népet oktassák, tanítsák, s a religio dolgában a tudósoknak látszani aka-

rók hibás véleményeit, ferde ítéleteit megezáfolják; mig ti az időt mulatsággal s oly könyvek olvasásával töltitek el, melyek a vallást illetőleg igen keveset, vagy epen semmit sem foglalnak magukban; ha foglalnak is, az nem más, mint guny, rágalom.

Reményfi Geiza, ki e leczkét figyelemmel végig hallgatá, csodálkozott neje okosságán. Azt hallotta ugyan, hogy az apáczáknál neveltekkel nem tanácsos vallásos vitába ereszkedni; de hogy ennyire kiképezék őket, arról nem is álmodott. Soha sem hitte volna, hogy őt, ki a philosophián felül még a jogot is elvégezte, egy nő megezáfolni képes. Mindennek daczára templomba nem ment, hanem kertjében föl s alá sétált s gondolkozott: mivel adhatná vissza minél előbb a kölesönt, s mivel moshatná le a vallott kudarcot. Hosszabb tanakodás után végre eszébe jutott a böjt.

— Helyes! — mondá egészen érthető hangon, bizonyos vagyok benne, hogy erre már nem fog kielégítő választ adni; én leszek tehát mégis a győztes.

Alig várta Geiza a pénteket, hogy a böjtre vonatkozó ellenvetését alkalmilag előhozza s a győzelmi bábért önnön fejére tehesse.

A kitűzött nap el sem végzik még egészen a reggelit, midőn neje felé fordulva kijelenté, hogy ma ne böjti eledelt, hanem hust főzessen.

— Ha szabad kérdenem, miért? — válaszolá emez.

— Furesa kérdés? Ha épen tudni akarod, megmondom. Ugy-e a péntek és szombat is csak olyan nap, mint a többi; a hus olyan áldása Istennek, mint a vaj vagy tojás: miért ne ehetné meg tehát az ember a hust egyik napon úgy, mint a másikon? s miért vétkeznék az által, ha pénteken és szombaton hust eszik?

— Abban tökéletes igazad van, — viszonzá neje, hogy a péntek és szombat is csak olyan nap, mint a hétnék bármelyik napja, és hogy a hus olyan áldása Istennek, mint a vaj vagy tojás. De azért látod, én mégis azt mondom, hogy bizony vétkezik az ember, ha pénteken, szombaton s más böjti napokon hust eszik: nem azért, mintha a hust egyik napon nem lehetne úgy megenni, mint a másikon; hanem mivel engedetlensége által áthágja a törvényt. Avagy első szülőink nem vétkeztek-e az által, hogy a jó és gonosz tudásának fájáról ettek? Pedig ezt színt azon Alkotó hozá létre mindenható erejével a semmiből, ki a paradicsom egyéb növényeit, ki az egész világot teremtett. Vétkeztünk tehát, mint vétkeztek első szülőink, s vétkeztünk annál nagyobb, minél könnyebben tarthatjuk meg a törvényt.

— Ugyde ki parancsolja, hogy böjtöljünk?

— Ki? Maga az Isten.

— Én bizony sehoh sem olvastam a szentírásban, hogy Isten a böjtöt parancsolja.

— Én meg olvastam. Így (Joel 2, 12.) nem azt mondja-e választott népének az Ur: „Térjetek hozzám teljes szívetekből böjttel, sirással és jajgatással?“ Azután Jónás könyvében nem olvassuk-e, hogy midőn e proféta jajgatva és panaszkodva átvonult Ninive utczáin, hirdetvén, hogy a város nem sokára elvesz: a lakosok oly szigorú böjtöt tartottak, miszerint három nap és három éjjel mitsem ettek, s hogy Istennek e szigorú penitentiátartás annyira tetszett, miként a városnak megkegyelmezett? Nem olvassuk-e továbbá Mózesről,

Illésről s a többi profétákról, hogy szintén böjtöltek? Végre maga Jézus, midőn tanítói pályájához fogott volna, nem böjtölt-e negyven nap és negyven éjjel a pusztában? Ő tehát valamint egyébben, ugy ebben is példát hagyott nekünk, hogy a mint ő eselekedett, mi is ugy eselekedjünk. Ne ámitsd azért magadat azzal, hogy a szentírásban szó sines a böjtről. De ha nem volna is, elég hogy az anyaszentegyház parancsolja; mert miután ez Jézus Krisztustól alapított, s a Szentlélek által kormányoztatik, minden rendeletei közvetve magának az Istennek parancsai. Azért mondá Üdvözítőnk: „A ki az anyaszentegyházat nem hallgatja, legyen neki mint a pogány és publikanus,“ — azaz: az egyházból kizárassék.

— No jól van, megengedem, hogy a böjtöt Isten parancsolja; de akkor böjtöljünk ugy, mint a ninivíták, vagy mint az első keresztények. Ne együnk egész nap semmit, vagy legfeljebb holmi zöldséget, aszalt gyümölcsöt. De köszönöm én az olyan böjtöt, mikor az ember tésztát, halat, tojást és még, Isten tudja, mit ehetik.

— Lám, lám! mindig arról vádolják az egyházat, hogy rendeleteiben tulszigoru. S ime, ha gyarlóságunkat tekintvén, gyengéden bánik velünk, mint az édes anya gyermekeivel, s engedékeny: az is baj. Különben, ha ugy tetszik, most is böjtölhetsz oly szigoruan, mint az első századokban élő keresztények; ez által nemcsak nem vétkezel, hanem inkább gyakorolni fogod az önmegtagadás erényét.

Reményfi látván, hogy végre is ő lesz a vesztes, azért tanácsosbna tartá abbanhagyni a vitakozást. Levette a szegről puskáját, kiment vadászni. Összevissza barangolta az egész határt, de siker nélkül; mert az ujjolag vallott kudarc miatt szegyenében gondolati oly szerte száguldoztak, hogy figyelmét nem ügyes kutyájának esaholása, de talán ágyudurránás sem vonta volna magára. Végre nagy fáradtan délutáni két óra tájban haza érkezett, édes anyját egy nagy szelyle-székben ülve, egészen levert állapotban találta: vérvörös színű szemei bizonyíták, mennyit sirt e napon. Most is, a mint fiát az ajtón belépni látta, azonnal könyezett. A fiatal nő pedig fölkel helyéről, vigasztalá a keseredett anyát, a szívből szeretett napát. E látvány, neje kérelme, édes anyjának szemrehányásai hatottak némileg Reményfire, s ebéd alatt megígéré, hogy ezután mindenben szót fogadó engedelmes fiu s férj lesz; sőt azzal mentegeté magát s szépíté hibáját, hogy ő azt nem meggyőződésből tette, hanem csak megakará próbálni, mennyire képes egy, apáczáknál nevelt nő védeni saját vallását.

Egy ideig meg is tartá szavát; később azonban ismét visszatért az előbbeni utra. Neje és édes anyja csakhamar észrevették azt; kérték mindenre, mi szent, de siker nélkül. Husvét közeledése alkalmával, az Oltáriszentség szerzése napján, nagyessütörtökön végre még egy próbát tettek: könyes szemekkel mentek mindketten hozzá, felszólíták, hogy tegyen eleget az egyház parancsának; menjen ő is velök templomba, járuljon a penitentia szentségéhez s részesüljön az angyalok eledelében. Azonban valamint a többi, ugy e kérelmök is hajótörést szenvedett Reményfi Geiza makacságán.

Elhanyagolván, megvetvén a malaszt eszközeit, a szent-
séget, Isten is megvonta tőle végre a kegyelmet. Így
történt, hogy a vétkek posványában mindig mélyebben
és mélyebben süllyedt alá; az egész környéken nem
volt oly kiesapongó, mint ő!

A két nő miután látá, hogy sem kérelem, sem
szemrehányás, sem dorgálás nem használ: bizalmukat
Istenben helyezve, segédeszközt egyedül az imádság-
ban kerestek.

(Vége következik.)

Palóczy.

Szemerei levelek.

XIV.

(Vége.)

II. Fájdalmas titkok. 1) Jézus, ki érettünk vérel
verítkezett. A Getszemani kertben ott volt a kin, mely Jézus
lelkét epeztve szorongatta, és szive vérét drága veritékében
ontotta ki. De ott volt a dicsőség is; hiszen égi angyal enyhít-
tette őt. És mindenek fölött megdicsőítette a szent hódolat,
melylyel, égi Atyja akarata előtt meghajolva, epedő szive így
föháskodott: „Atyám! ha lehet, muljék el rólam ez a pohár,
mert nagyon keserű, — az egész világ bűnmérge van benne
fölkeverve! De ha az én akaratom lesz meg: ugy a világ üdv-
össége nem lesz meg. Tehát nem enyim, de a te akaratom le-
gyen meg! Legyen e keserű pohár az enyim, csak hogy a bű-
nössé legyen az üdvösség!” Epen ebben ott volt az öröm is,
hogy az ő gyötrelme a világ öröme s üdvére lesz. — 2) Jé-
zus, ki érettünk megostoroztatott. Ott volt a rettenetes kin; de
ott volt a dicsőség is, mert Jézus az iszonyu ostromapások
alatt csak isteni erő által maradhatott életben; és ott volt az
öröm is, hiszen az ő kinja az Isten ostorát vette el a bűnösök-
ről, kikért ő megostoroztatott. — 3) Jézus, ki érettünk tövi-
sekkal koronáztatott. — Ott volt a szivrázó kin; de ott volt a
dicsőség is, hóbérai a töviskoronával hirdették őt világüdvö-
zítő királynak; és ott volt az öröm is, mert az ő töviskoronája
az örökélet koronáját szerezte meg minékünk. — 4) Jézus, ki
érettünk a keresztet hordozta. Ott volt a szörnyű kin, mert az
egész világ terhe és átka volt akkor a Jézus vállaira téve. De
ott volt a dicsőség is, hiszen akkor vitte ő a létrát, mely min-
ket az égbe vezet. És ott volt az öröm is, hiszen az ő terhe a
mi lelkünk enyhítő kegyelme lett. Aztán szent arczában élék-
telenítve, szent testében összeronesolva s a kereszt iszonyu
sulya alatt megtörve, összetalálkozott a fájdalomton az ő szűz
Anyjával is. Azt mondják: ezen összetalálkozás legkeserűbb
fájdalom töre volt a szűz Anya lelkének. Én ezt nem akarom
tagadni, hanem megkülönböztetem s azt mondom: ezen össze-
találkozás kínos volt Máriának, a Jézus szűz Anyjának; de
örvendetes volt Máriának, a bűnösök édes anyjának. Ezt pedig
nem magamtól találtam ki, hanem szent Agoston doctor után
mondom, ki azt tanítja: hogy Mária az Atya-Isten akarata
iránti szent hódolatból s az ő bűnös fiainak üdvösségeért maga
is kész volt volna szent Fiát a keresztben fölládozni. Azért lel-
kemből hiszem, hogy bár a szűz Anya lelke gyötrelmesen epedt,
midőn kinszenvedő szent Fiát édesanyjai ápolásával sem enyhít-
tette: mégis midőn őt a kereszttel előtalálta, azt mondta
neki lelkében: „Te vidd, édes Fiam! mert bűnös fiaim nem
bírnák el. Elestél a nagy teher alatt? Legyen menyeyi Atyád
szent akarata! ha te e teher alatt el nem estél volna: bűnös
fiaim föl nem kelhetnének, de a bűnök sulya alatt mind
elvesznének. Ők csak ugy kelhetnek föl, ha te az ő terhüket
elvised!” — 5) Jézus, ki érettünk keresztre feszítettet. Ott
volt a kínok kinja, a világrendítő halál tusája; de ott volt a
dicsőség is, Jézus kinhalála győzedelmét az egész természet
hirdette; és ott volt az öröm is, hiszen ő a mi életünkért halt
meg, s azért függött az átokfán, hogy mi az Isten áldásában
uralkodjunk.

III. Dicsőséges titkok. 1) Jézus, ki halottaiból
föltámadt. Ott volt a dicsőség: a bűn és halál fölött nyert győ-
zelem dicsősége. Ott volt az öröm is: az igazak öröme. De ott
volt a fájdalom is; hiszen a Jézus váltsága árán nem minden
bűnös támad föl. A megátalkodott bűnös a Jézus életadó halála
után is halva marad, készakarva lelki halálban marad. — 2)
Jézus, ki az egekbe fölment. Ott volt a dicsőség is, az öröm is;
mert jutalmát vette el, s a megváltott lelkek utját mutatta ki.
De ott volt a fájdalom is; hiszen nem mindnyájan mennek ő
utána, sőt sokan visszafelé mennek, s az ő megváltó halála
áldását megvetik s elvesztik. — 3) Jézus, ki a Szentlelket el-
küldötte. Ott volt a dicsőség is, az öröm is. Vigasztaló jött a
Szabadító után, és a Szabadító áldásának terjesztésére értel-
met is, erőt is adott; az együgyű halászok által a világ böleseit
megzavarta s meghódította. De ott volt a fájdalom is; sokan a
Szentlelkeknek is ellene álltak; oh még most is ellene állnak!
4) Jézus, ki téged szűz az egekbe föl vitt. A legdicsőbb Anya
legdicsőbb Fiához költözött, ime az öröm és dicsőség; de a si-
ralomvölgyben sok bűnös fia elszakadnak ő tőle, ime a fájdalom.
— 5) Jézus, ki téged szűz az egekben megkoronázott. Az
a korona az öröm és dicsőség koronája volt: de attól sokan
megfosztják magukat, kikért tehát hiába omlott a Jézus drága
vére. Epen ez volt a Jézusnak leggyötrelmesebb kinja s a szűz
Anya lelkének legfájdalmasabb töre. Ott az öröm, dicsőség és
boldogság teljében ugyan többé már nem szenvedhetnek ők;
de a kárhoznak indult lelkek üdvösségeért most is szent szere-
tettel epednek.

Igaz tehát, hogy Jézus életében és szűz Anyánk szívében
a szent olvasó három rendbeli titkai: az öröm, kin s dicsőség
egybeolvadtak. Ebből nemesak azt tanuljuk: milyen gondola-
tok s érzelmek közt kell az olvasót imádkoznunk? hanem azt
is megértjük, hogy nagyon tudatlanok és igaztalanok azon
híthideg bölesek, kik az olvasót fitymálják, mintha az gépies s
póriás külső szertartás volna. Nem tudják szegények, mit ese-
lekszenek! A mi ily szent gondolatokat s érzelmeket ébreszt
bennünk, azt az igaz keresztény a hit, remény és szeretet drága
aranyláncza gyanánt szoritja szívéhez életében is, halálában
is; mert a világ gunykaezáját örömmel viseli a Jézus és a szűz
Anya kegyelmeért, mely az igaz lelkeknek az olvasóhoz s a
kereszthez van dus áldáscsomóba kötve. — De még más ta-
nulság is van itt az igaz lelkek számára.

Öröm, kin s dicsőség: ezeknek a mi lelkünkben s éle-
tünkben is össze kell olvadniok, mert egyik a másiknak utja.
Minékünk fájdalom és szenvedés az öröm és dicsőség utja.
Nem ok nélkül van a kereszt házaiknál, tornyaikon, utainkon
s olvasónkon: mindez a mi utunkat mutatja az égi dicsőség
örömehez. Szép a tornyon a kakas is, mert a vigyázást jelenti;
szép a tornyon a csillag is, mert az eget jelenti: de mégis leg-
szébb a tornyon a kereszt, mert az ég utját jelöli, sőt maga az
ég utja. — Bárcsak ne lenne hát az a kereszt a keresztények
közt megunt teher s fölpanaszolt iga! mert Jézus, az öröm, kin
s dicsőség bajnoka és Mária, az öröm, kin s dicsőség anyja
csak ugy ismernek minket saját fiaiknak: ha vállunkon ke-
resztet, fejünkön töviskoronát látnak, szívünkben pedig
szeretetet találnak. Mi türes, tagadás benne; biz a világ
örömeinek rózsás utja édes is, gyönyörűsége is a testnek, de
nem üdvösséges másképen, csak a Krisztus lelkében. A Krisz-
tust nem találhatjuk föl kereszt nélkül; sőt a kereszttel is csak
a kereszt utján járva, azaz magunkat megtagadva s a világgal
is az Istennek élve, így találjuk föl. Vagy kereshetjük-e a mi
hétfájdalmu Anyánkat, ha szívünkben csak egy fájdalmat
sem akarunk szívesen viselni? Hiszen így nem találjuk őt
föl, de elvesztjük; őt is s az ő szent fiát is elvesztjük.
Ugyan vessünk csak egy futó, de figyelmes pillanatot azon
gyászkerembe, melybe oly sokszor vándorlunk saját lábainkon s
mégis eszméletlenül, az utolsó utat pedig mások lábain teend-
jük eszméletlenül; hajoljunk le annyira bálványozott testünk-
kel, emeljünk föl a temető földéről egy marok hideg port, s
vizsgáljuk meg: mi volt életében? Korona volt-e a fején, vagy
koldusföveg? Kormánypálcát tartott-e, vagy lázármanokót
hordozott? Ha nem tudjuk megválasztani, épen ebben az a
marok por nagyon hathatósan tanítja: mit ér a világ hiu fé-
nye s öröme? Hej! de nagyon meg van pedig bennünk, hogy

inkább szerejük Heródes drága palotáját, mint a Jézus szegény jászolyát. Csak a kánai menyegző örömeiben keressük a Jézust; de a Golgotha fájdalomtján elhagyjuk, megvetjük, s addig zúgolódunk ellene, míg csak le nem veszi rólunk azt a minden órában fölpanaszolt keresztet, mely lelkünket üdvözítene. Ha a fájdalmak s keservek keresztjét szeretet lánczával kapcsoljuk szívünkhöz: úgy olvad avval össze az öröm és diésőség.

Még azt se feledjük el: hogy a kereszt tornyainkon, utainkon, házainknál s olvasónkon keveset ér, ha szívünkben a kereszt törvénye nem él, de elhalt. Hiába hányjuk magunkra a keresztet, ha hátunk mögé hányjuk s eltapodjuk a kereszt törvényét. Olvasónk keresztjét is hiába csokolgatjuk, ha olvasónk szent titkait kereszténytelen étellel eláruljuk s megcsufoljuk; pedig minden, Isten s felebaráti szeretet ellen való bűnnel megcsufoljuk. Minden gonosz akaratból elkövetett bűn megfoszt bennünket a Jézus örömétől s diésőségétől, elszakaszt a szent olvasó életfájának édesanyjai keblétől, úgy hogy, ha csak meg nem térünk, bár ezerszer ezer rózsakoszoruba legyünk is iratosak, mégis a világ romlásának félelmes napján nem öröm s diésőség, de kín s gyötrellem fiait és leányait leszünk. Akkor lesz kénytelen a bűnös elnémulni, sőt elrémülni azon igazság előtt, melyet most hinni sem akar, félni sem akar; akkor pedig nem akarva is fölsimerni kényszerül töviskoronás Megváltókirálya itéletzászlóján, a keresztben és hétfájdalmu szűz Anyjának ő érette hiába epedt lelkében. Csak úgy nyerhetünk akkor oltalmat a szent olvasó életfájának enyhítő árnyai alatt; csak úgy nyerhetjük az öröm és diésőség örökségét: ha életünk folytatban lelkünkkel esatlatkozunk a szent olvasó titkaihoz s a kereszthez, és az élörözsza koszorujába nevünk mellé szívünket is beírjuk. Csak így fohászkozhatunk életünkben és halálunkban erős bizodalommal az élörözsza szűz rózsájához a szent ének malasztos szavaival:

„Öröm, kin s diésőség anyja!
Kérd fiadat, hogy malasztja
Legyen velünk, s tartson meg az igaz hitben
Örömben úgy, mint bánatban s diésőségben.“
J a k a b szomszéd.

Katholikus hitélet.

Jászó, oct. 17. 1858. Egyháznak századokra terjedő életfonalán számtalan jelenetek és események merülnek föl, melyek a hitélet szilárdítására, a gyöngék edzésére és a jó keresztények lelki épülésére jelentékeny hatásnak. Ily nevezetes esemény és megható jelenet színhelye vala a jászói premontrai egyház folyó hó 17-kén, midőn tek. F r ü n k l J. orvos tudornak, ki néhány hét előtt két fiával katolikus lett, izraelita vallásu leánya, Emilia, a kath hit igazságát megismerve, és lelkismerete sugallatát követve az üdvözítő egyházba fölveté lért esdett. A tiszta meggyőződés szülte kívánat teljesült. Ugyanis a nevezett napon R é p á s y József jászói praelatus ő mltsága a szent kereszttség szertartásait személyesen véggezve, Emiliát a keresztény hívők sorába fölvette. A megkeresztelkedett nyilván bevallotta és erősen fogadta, hogy a kath. egyháznak hive lenni és ezen üdvözítő vallásban meghalni akar. Következett az ünnepélyes szertartással végzett sz. mise, mely alatt Krisztus egyházának új hive teljes áhitattal járult az oltár számolyához és vette magához az angyalok kenyerét, Krisztus valóságos testét.

A vágy és égő kívánat tanítja lenni az ünnepélynek és részt vehetni a magasztos szertartásban számosakat csoportosított egyházunkba, kiknek szemébből ez épületes jelenet örömkönyveket sajtolt ki. Mindnyájan őszinte szívvel könyörögtünk, hogy az ujonnan fölvert gyöngé növény napról napra erősödve, nyerhesse el ohajtott üdvét; nyerjen oltalmat az üldözésekben, erősséget a kísértetekben, vigasztalást fájdalomban és segedelmet az élet minden bajában és veszélyében. Legyen a szent kereszt diadaljele és védő paizsa, melyben menedéket és kegyelmet találjon; csak a ki Jézussal tár, a ki Jézussal küzd, juthat az örök diésőség birtokába. Szívünk minden dob-

banása Istenünké, ki mindenkor velünk van. Krisztus gondos vezérként örködik fölöttünk, megszegyenülni soha nem fogunk; miénk a küzdés: ő meggyőzte a világot s győzni fog öökké, mint ezt 19 század története világosan bizonyítja. „Áldott legyen ezért az Isten — mondja sz. Péter I. lev. 1, 3. v. — ki az ő nagy irgalmassága szerint ujonnan szült minket élő reménységre a Jézus Krisztusnak halottaiból föltámasztása által. K o e s i s s Ádám.

Foktű (Kalocsa mellett), oct. 7-én. Örömtelven irom esorokat. Nálunk, Istennek hála! az ő sz. kegyelme, és a boldogságos szent Szűz esedezése által naponkint növekszik a hitélet. A sz. olvasó társulata szépen virágzik, s lélekemelő ajtatósságaival gyakrabban szerez lelki örömet. Ily lelki örömben részesültünk f. hó 3-án, mint a sz. olvasó ünnepe napján, midőn a társulat főünnepét tartotta. Ugyanis a társulat tagjai már szombaton délután elkezdették a gyónást, és késő estig folytatván, vasárnap a legméltóságosabb Oltári-szentséggel táplálkoztak. Vasárnap örömtünk teljes lön. Mert nt. B e n d e József hittudor, kalocsai papnöveldei tanár ur a szűnapokban tett utazásából megérkezvén, a sz. olvasó-társulat ünnepének emelésére, a bold. sz. Szűz tiszteletének mindinkább meggyökösítésére sziveskedett hozzánk kirándulni, s bennünket az örök élet igéjével táplálni. Predikációját úgy intézte s rendezte el, hogy beszédét az ünnephez alkalmazván, bennünket a szűz Máriának minél buzgóbb tiszteletére, s a sz.-olvasó-társulathoz minél szívélyesebb felkarolására serkentett. Előadta t. i. az ünnep eredetét s czélját; a bold. sz. Mária tiszteletének a sz. olvasó imádkozása általi czélszerűségét; elmondta, hogy ez se nem új, se nem egyedül mi tiszteljük így a szentséges Szűzet, hanem Máriát tisztelni mindig szokásban volt az anyaszentegyházban; a hol csak katolikusok vannak, mindenütt tisztelik Jézus sz. anyját. Egész lelkesedéssel mondotta el, miként örömmel tapasztalta utjában, a merre csak járt, — pedig két hónap alatt nagy földrészt beutazott, — hogy Mária tisztelete mindenütt szépen virágzik. Még azzal is buzdított a sz.-olvasó-társulat iránt, hogy kik ennek tagjai, sok lelki hasznokban részesülnek. A szentséges romai papák bucsukat engedtek e czélra. De főleg érzékenyitően adta elő, miként sept. 1-én szerencsés volt ő szentségének, a romai pápának lábesökjára boesáttatni, s egyebek közt elmondá ott, hogy a sz.-olvasó-társulat mily szépen terjed és gyarapszik, s hogy ő szentsége nemesak örömet nyilvánította e fölött; hanem a szónok ur legalázatosabb kérelmére egyszersmind apostoli áldását is adta mind ő reá, mind a társulat minden tagjaira. — Hogy ezen beszédnek nagy hatása volt, fölőseges említenem. A sz. beszéd után nt. B a b a y Mihály helybeli plebános ur mutatá be a vérnélküli sz. mise-áldozatot az egek Urának; mi alatt a sz.-olvasó társulat leánytagjai fehérbe öltözködve, égő gyertyákkal szolgáltak a szentélyben. A sok gyónót folytatólalig győzte a nevezett szónok ur hallgatni. Sz. mise után a közszertetben álló férfiu még azzal inkább magához esatolta hiveink szívét, hogy több mint 40 darab olvasót kézbesített a hivek közötti kiosztás végett, melyeket részint Romából, részint Lorettóból hozott ajándékban emlékül: melyek közül a romaiak egyenesen ő szentsége által vannak megszentelve; emezek pedig a bold. Szűz által egykor használt edénybe voltak betéve s megáldva. — Legyen szabad ezért az illetők nevében és megbizásából kálás köszönetünket nyilvánítani, s azon ohajtasunkat kifejezni, hogy az egek Ura őt lelki és testi áldásokkal halmozva igen sokáig éltesse!

A hivek nevében H o r v á t h Antal, kántor s tanító.

Ráczeke, october elején. Miután az igaz szeretet minden jónak egyedüli eszközlője (sz. Pál Kor. I. l. 13. r.): nem tévedek, ha állítom, hogy városunk jámbor kath. hivei csupán imádandó Megváltónk édes anyja, a bold. szűz Mária iránti tiszta szeretetből kívánták magukat az ő különös tiszteletére lekötölni akkor, midőn a „Rózsafüzér-társulat“ot megalapították. A vallásos egyesületek szellemi és anyagi hasznának fejtegetésébe boesátkozni épen nincs szándékomban, gyenge tollammal csak árthatnék; de szeretném mindnyájunk épülésére elmondani, mily ünnepélyességgel ment végbe azon gyönyörű virágkoszoruk beszentelése, melyek a bold. Szűznek mindannyi érdemeit jelképezvén, egyuttal a társulat jelvényét szolgál-

nak. Miután nemcsak a mieink közül többen, de az ez ünne-
pélyre processióval megjelent szomszédhelységbeliek is, ado-
nyiak, ráczkereszturiak, számosan meggyóntak, és az Oltári-
szentségben illően részesültek volna: kilencz órakor körmenet
indult ki a templomból ft. Horváto vszky Vilmos helybeli
plebános ur vezénylese mellett a temetői kápolnába, hogy in-
nét egy mesterien készített vánkosra helyezett virágkoszoruk
beszentelés végett a szentegyházba hozatnának. Pédás volt a
hívek magokviselése; de mi különösen meghatott bennünket,
nem annyira a harangok ünnepies zugása, a hívek egyesített
ének-árja, de azon husz ártatlan lányka jelenléte volt, kik hó-
fehér öltözétekkel, virágbokréttakkal fejkön azt látszottak
jelenteni, hogy „csak kik gyermeki bizalommal, ügyök ártat-
lanságának érzetében sobajtanak Máriához“, remélhetik ese-
dezésök gyűlöletét élvezhetni. Vége levén a beszentelésnek,
következett a predikáció, melynek első részében az Olvasó-
imádság eredetét és hathatóságát fejté ki nt. Károly János
collegám; a másodikban pedig érthetőleg adta elő, hogy ki
Mária igaz tisztelője akar lenni, nem elég ám csak az olvasót,
vagy annak egy részét naponkint elmondania, hanem szüksé-
ges, hogy tündöklő érényeinek is élete minden viszonyaiban hű
követője legyen. A vértőlküli áldozat bemutatása alatt buzgó
imádság epedezett minden jelenvolt ajakán, hogy örködnék
mindig Isten az ő Szentlelkével a társulat és annak egyes tagjai
felett. Délután a letenye előtt egy valakinek előimádkozása
mellett fenhargon végeztetett el a sz. olvasó a templomban;
letenye után, ismét körmenetileg, visszavitetett a már beszen-
telt virágfüzér az említett kápolnába, mely, mintán ugyis
sz. Domonkos, az olvasó főrendezőjének tiszteletére van szen-
telve, a „Rózsafüzér-társulat“nak választott helye lesz mindig,
hol magán-ajtatosságát végzendi.

Mivel a toll már a kezemben van, el nem hallgathatom
még a következőket. Templomunk a mult nyáron kívül s belül
kicsinosítottatott. Miért is midőn a felsőes es. kir. uralkodó
családra ujjog és mindig az Isten áldását kérjük, mint szent
egyházunk legkegyelmeseb patronusára, egyszersmind köszö-
nünket nyilvánítjuk ngs és ft. ez. kanonok és plebános urunk
ernyedetlen fáradozásáért, melylyel az építés körül szakadatlan-
ul buzgólkodott. — Szentegyházunk előtt nyugotra áll meg-
váltásunk jele, egy sz. kereszt, egészen márványból. Mint ple-
bániánk évkönyvéből olvastam, 1804-ben volt e kereszt új; s
nem esoda, ha 54 év nyomát mutatják eléggé a rajta látható
repedések; s attól tartani lehet, hogy nem sokára összedől; a
fakéret is rég elrothadt mellőle. Buzgó plebános urunk, pénz-
hiány miatt, legalább új kerítést ohajtana körüle csináltatni.
E végből hová folyamodhatott volna inkább, mint jó híveinek
segedelem-nyújtásra kész vallásos buzgalmaéhoz? Adakoztak
is már szép számmal; adjon Isten nekik ezerannyit helyette!
De bizony hol a nép maga is szegény, egyedül tőle sokat re-
mélteni nem lehet. Vajha követőkre találna t. ez. Németh
András helybeli jegyző urnak példája, ki 5 pfrtot adományoz-
zott. Fogadja érette a nemes lélek hálás köszönetünket!

Vinis Ferencz, káplán.

Felső-Ludány, oct. 10. Az Ipoly völgyét Nógrádmegye
legszebb tájai közé hallottam soroltatni mindig. Ez ugy is van;
mert a kegyes Teremtő sok természeti szépséggel áldotta meg
ezen vidéket, ugymint: hasznos rétekekkel, bőven termő szán-
tóföldekekkel; ezeket ismét jó hirben álló szőlők, és itt-ott gyö-
nyörű erdők váltják fel. — De valamint a természet Őra gaz-
dagon terjesztette ki áldását e kies völgyre: szintugy az em-
bernek, kiknek mindezek javukra vannak alkotva, itt hálaadó
elismeréssel viseltetnek mennyei Atyjok eme jótéteményei
iránt, mit a kath. hitéletnek itt látható számos jelei bizonyítá-
nak. — Indulj ki keresztény atyámia! Balassa-Gyarmathról,
és egész Losonczig szakadatlan láncolatban fogják gyönyör-

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, es ütörtökön. Előfizetheti rá Pesten a Szent-István-Társulat ügynőkségénél (Lipótutca, 8. sz.),
vagy a szerkesztőségénél: vidéken a es. k. postahivataloknál. Előfizetési díj: Budapesten kihordással félévre 1 ft. pp.; vidékre, postán bor-
tékban küldve, félévre 1 ft. 20 kr. pp., egész évre 2 ft. 40 kr. pp.

A lap szerkesztését illető levelek „a Katholikus Néplap szerkesztőségének“ czimezendők (Pesten, Egyetem-utca, taka-
kpénztár-épületben 2. sz. alatt).

KIADJA A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT; FELELŐS SZERKESZTŐ: KÁDÁS RUDOLF.

PESTEN 1-58. NYOMTATJA EMICH GUSZTÁV, BARÁTOK-TERE, 7. SZÁM.

ködtetni szemeidet, örvendeztetni lelkedet minden irányban az
ut mellett legjobb karban látható keresztet, és szentek szobrai,
az élő hitnek eme csalhatlan bizonyítványai; melyek közt di-
szes helyet foglalnak el a balassa-gyarmathi lelkes ifjuság ál-
tal felállított, és a szegény halászi özvegynék filléreire nem
régem emeltetett szép fakereztet. — Minden helységben észre
fögsz venni egy-egy esinos templomot, melynek tornya váltásá-
gunk tündöklő jelével ékeskedik, tanuságául annak, hogy itt
szegény és gazdag telhetőleg kész áldozni az Isten di-
csőségére. Ily, az Isten dicsőségére tett igen szép áldo-
zatot akarok bemutatni a „Kath. Néplap“ tisztelt közön-
ségének Felső-Ludányból, hol nmélt. idősb Zichy Fe-
rencz gróf, és Gyürky Pál ő excellentiája, mint illető kegy-
urak a szentegyházat és plebánia-lakot egészen megújították.
E nagylelkű buzgalmaikat az ajánlott téglán és mészen kívül
1800 pfrtnyi költséggel voltak szivesek kitétetni. De áldja is
aztán igaz szívből az ily nagylelkű kegyurakat a buzgó kath.
nép, melynek tiszta lélekből származó áldás kívánatait a
mennyei atya bizonyosan meghallgatja! — Nem kevés érdeme
van ebben a kerületi esperes és illető plebános ft. Glac z Gál
urnak, ki nemesak szóval buzdítja a kerületbeli lelkipász-
torokat arra, hogy a gondjokra bizott szentegyházakat jó kar-
ban tartva, a körülmények szerint mindent megtegyenek, mi
által a hívek hitéletét emelni lehet: hanem maga jár elő min-
denütt jó példával, és a hol kell, áldozatal is; ki okos gon-
dossággal oda tudta vinni ügyét, hogy jelenleg a felső-ludányi
szentegyház és plebánia-lak az egész Ipolyvölgyön legdisze-
sebbek levén, valódi örömmre ragadják és hálára gerjesztik a
kath. szívet, és megerősítik azon hitében, hogy vannak vala-
mint a köznép, szintugy nagyaink közt is, kik Isten iránti sze-
retőket tetteikkel is bizonyítják.

B. F.

A „CSALÁDI LAPOK“ ezimű tudományos és
szépirodalmi folyóirat II. kötetének I. füzetet megjelent. Ki-
adja Somogyi Károly. Pest, 1858. 4-dr. 80 l. — Tartalma:
Körünk jelleme s olvasmányai. — Anyámnak.
(Versezet.) — Szentek élete. VII. — Salesi sz. Fe-
rencz, genfi herceg-püskök élete. I—IV. Fejzet.
— A kath. nőélet főnségéről. I. — Az admirál
leánya. — A chinai birodalom multja és jelene.
I—IV. — A Minguralkodó-ház bukása Chinában.
— Irodalom.

A „Családi Lapok“ évenkint nyolez füzetben jelen-
nek meg, két kötetet téve; melyekre valamint egyszerre hat,
egy külön is három-három forintjával (új pénzben: 6 frt.
30 kr., és illetőleg: 3 frt. 15 kr.) előfizetheti. A már megje-
lent I. kötet, tehát a négy első füzet, helyben átvéve (Pesten,
a Szent-István-Társulat ügynői hivatalában, Leopold-
utezában, 8. sz. alatt) 2 frt. 24 kr-ért (új pénzben: 2 frt. 50 kr.)
kapható.

Az előfizetési pénzek a főnebb t. társulat ügynői hiva-
talába a „Családi Lapok“ kiadójának neve alatt intézen-
dők; hol az előfizetés helybeliektől is elfogadtatik. Minden
megrendelt 10 példány után a kiadó a tizenegyediket szivesen
megajánlja.

Kegyes adományok.

A német-ladi elégettek számára: Isten nevében B. J.
4 frt pp. — Az afrikai missióra: Spreitzenbart János
néhai veszprémi ez. kanonok hagyatékából 26 frt. 21 kr. pp.